

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL:

PE UN AN	3-50 illeri
PE JUMĂTATE AN	1-75 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	4- cor.

APARE:

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA WELKER JOZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 33.
TOATE SCRIERILE LA V. BERBEKAR, KÖRÖS-BÖKENY.

ZIS'A ISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14, 6.)

Funcțiunea preoției noastre.

Preotul Aaronitic jertfea în cortul întrunirii și mai târziu în templul Ierusalimului. Noi, ca preoți după rânduiala lui Melchisedec, avem libertate nemărginită în asemănare cu preoția Aaronitică. Templul nostru ajunge până la cer. Sus, „sfânta sfințelor“, unde Iisus funcționează ca arhieru, e în frumsețā măreață de mult desevârșită. Din contra să lucrează din nou și din nou pe sanctuar întregind, împodobind și aurind. Înse oara deplinei desevârșire a măreței zidire în templu, care constă numai din pietrii vii, cari pentru sine privit, încă sunt temple mici (fiecare credincios e un templu a Duchului sfânt), să apropie tot mai mult, și pretotindena să lucră mai cu sîrguință ca oricând pe el, dupăcum și sună în cântarea cunoscută:

„Încă stă templul tău negata;
Ai tăi, Doamne, nu au lucrat.
Atunci cuvântul tău trimes-ai,
Și 'n de seară s'a luminat.
Și ori-cine, care s'a 'nrezut,
Cuvântului zis de Tine,
Să trezește, apucând lucrul
Prin cuvânt, rugă și fapte.“

În lăuntru hotarelor nemărginite a sanctuarului acestui templu desvoltăm noi activitatea noastră preotească.

Pentru aducerea jertfei trebuie fi-rește și altarul. Acest altar, pe care

avem noi a aduce toate jertfele, este propria noastră inimă. Pe acest altar a aprins însăși Dumnezeu focul său cel sfânt, a iubirii sale dumnezeesti, acela foc, care nu-l iertat nici când a se stinge, ci totdeauna trebuie să, fie susținut prin Dumnezeu sfânt. Arde oare acest foc dumnezeesc pe altarul inimii noastre? Aceasta-i o întrebare foarte importantă. Să cugetăm cu toată serioșitatea, că Nadab și Abihu au fost cu tot cu jertfele lor respinși de Dumnezeu pentru că se înștiințară cu foc strein. (III. Moisi 10, 1. 2.) În aceasta privință e și cuvântul lui Iisus în predica de pe munte însemnat, când vorbește despre aceia, cari jertfeau bani, să rugau și posteau, căutând alor onoare, „Ei și-au luat plata lor.“ (Mateiu 6.)

Sunt deci împlinite problemele noastre prin diferitele servicii cu jerfe? Nu, nici de eum. Preoților Aaronici erau în vechiul așezământ încredute și păzirea și învățatura cuvântului lui Dumnezeu. Preotul avea să învețe poporul despre sfatul mântuirii și despre planurile comune și deosebite ale lui Iehova. Și preoților noului așezământ le sună, ce este scris la Malachia 2, 7: „Buzele preotului să păzască învățatura, ca din gura lui să se caute legea; căci el este un inger (trimis) al lui Iehova Savaot.“ Așadar serviciul nostru preotesce este și în aceasta: Noi să păzim cuvântul său dumnezeesc, care El ni

l-a încrezut. Să nu cugetăm cumva, că aceasta nu ar fi treaba noastră, aceasta trebuie lăsată predicatorilor adunărilor sau fraților conducători, cari stau în fruntea reuniunii, comunității, sau deosebitelor persoane oficioase bisericești, sau oficiilor, sinodelor, conziilor și altor deasemenoa. Oh nu, aceasta nu e numai treaba frunțașilor comunității, sau a reuniunii sau sinodelor deosebite etc., ci a ta și a mea treabă este frate credincios, soră credincioasă, ca noi toate să le păzim și să ne dovedim ca martori credincioși, ce ne-a încrezut El. Aceasta-i un lucru preoțesc, care în zilele noastre a aluviurilor liberal teologice cu deosebită credincioșie trebuie grijite. Inse să ne ferim la aceasta de rătăcirea cea mare, ca și când numai de acolo ar atârna, a reprezenta o poziție nefrântă a literiei dogmei către întreagă sfânta Scriptură. Cu amar, că sunt așa creștini, cari păzesc cu asprime neînduplicabilă curățenia dogmelor, dară lângă aceasta dovedesc prin chiar vorbele și faptele lor o poziție foarte frântă către sfânta Scriptură. Ei predică altora și să fac singuri netrebnici. Dumnezeu ne ferească cu mila sa de astfel de contradicere!

Maî strîns legat cu funcțiunea noastră preoțească a ținea în curățenie învățătura dumnezească și păzirea credincioasă a cuvântului lui Dumnezeu este *edificarea și îndemnarea împrumulată*. Împărtășirea serviciului, care o avem noi ca preoți, aduce aceasta cu sine. Noi nu suntem numai frați și surori, noi suntem și colegi de oficiu, cu asemenea drepturi și datorinți înzăstrați de arhierul nostru. Pentru aceea și trebuie să existe între noi o stare colegială; la noi nu există preoți comuni și preoți primari. Astfel de clase deosebite nu cunoaștem noi în starea preoției creștine. În Coloseni 3, 16 cetim noi referitor la relațiunea mutuală: „Cuvântul lui Christos să locuiască între voi cu abundență în toată înțelepciunea, învățați-vă și în-

demnați-vă cu psalmi și imne și cântări plăcute spirituale și cântați Domnului în inimile voastre.” Aceasta să ține de activitatea oficiului preoțesc. În I Thessal. 5, 11 ordonează apostolul Pavel: „Drept aceea îndemnați-vă unul pre altul și edificați-vă unul pre altul, precum o și faceți.” Noi vedem, că comunitatea din Thessalonic a împlinit bine serviciul ei preoțesc în acest lucru, și totuși îndeamnă apostolul, că ei să continueze, deoarece el cunoștea primejdiile, cari aveau să vină curând. Dacă noi încă în timpul nostru luminat privim în așa-numitele comunități sau biserici creștine, atunci vedem, că îndemnarea era foarte de lipsă. Obiceiurile preoțești în privința îndemnării și edificării între olaltă numai foarte rar să pot observa. Este timp mare, că în acest lucru să propășească o întoarcere spre bine în toate cercurile credincioșilor.

Din Wge.

Moartea.

„Căci cugetarea trupească este moarte.” (Rom. 8, 6.)

Sunt mulți oameni, cari să minunează de aceea, că sufer, că oare pentru ce și sunt acestea. De multe ori mai că-și pierde nedejde, inse eu de aceea mă minunez, ce ei pierd. Un scriitor aceea scrie: „Moartea e o țară necunoscută, despre care de regulă nu avem cunoștință.” Poetica să apropie une-ori de ea, dară cu groază fuge iarăși. În privința acestui object ni toată cunoștința întunecoasă, și nesiguranța o caracterizează. Cercările noastre în aceasta privință aceea le face interesante, că moartea e în fapt una din acțiunile cele renumite ale naturii, acărora acțiune corespunzătoare nici în lumea spirituală nu lipsesc. Moartea e contrastul vieții. De când a sunat în raiu acest cuvânt: „În care zi vei mânca dintr'insul cu moarte vei muri,” de atunci să înșiră acestor cuvinte festive in-

terese de însemnătate vecinică ale oamenilor. Moartea domnește în întreaga natură, toate să supun cu frică domniei ei; mai ales în lumea omenimii, animalică și botanică (a plantelor) să poate pe deplin cunoaște, deoarece ea, moartea numai în lumea organică, adică unde există viață, își face lucrul ei ruinător, puternic. Chiar și însăși natura atărnă dela moarte. Moartea a obicinuit a lucra moderat, ba și pe neașteptate. În organul omenesc am văzut-o deja, că în unele părți ale corpului și-a început deja lucrul ei contrastic. Sunt oameni, cari și-au pierdut vr'un picior, acela picior a murit, deși n'a murit încă omul, dară o parte e moartă, și dacă și-a pierdut și o mână, sau dacă a pierdut unul sau amândoi ochii, din întâmplare și auzul, acolo lucrează moartea în mare măsură. Din contra înse, dacă a încetat a bate inima, și a încetat circularea sângelui în om, atunci au încetat și plămânii a se lărge și a se strînge la oală, ca să poată respira aer curat și și a scoate cel ostenit, cu aceasta a încetat respirarea și cu ea și viața, și a trecut omul în imperiul cel întunecos a morții.

Când gîndesc la aceasta și mă adîncesc, că propriuzis moartea domnește asupra tuturor oamenilor, să înfățișează atît în palatul regilor, a principilor, grofilor, baronilor sau și în colibile celor mai săraci. Moartea intră și în familia regească, unde sunt așa mulți gardiști înarmați, unde un om abea poate ajunge cu mare greutate, dară moartea intră, n'are grijă de grădiștii cei înarmați, nu de demnitatea regească; că ea ajunge la deplină putere în aceea zi, când omul păcătuind e călcat porunca dumnezească. Aceea înse o fac regii, principii, grofii, baronii și cu un cuvînt domni magnaiți, tocmai așa ca și neleguitul cel mai de lăpădat, dacă doură nu-î părtaș în așa păcate mari, precum să face asasin (bandit) uicide pre aproapele său și ia banii dela el; să face spîrgător de zavoare și fură;

aprinzător; comite lucruri silnice; cu un cuvînt comite păcate mari, strigătoare. Dincontra înse clasa cea cultă a domnilor, ca oameni fini, comite păcate fine. Posesorii de pămînt ujurează pre oamenii săraci, trag din plata slujbașilor, croiesc pedepse mari pe aceia, cari numai pășesc în hotarele lor; oficiații și cassarii cad în păcatul defraudării (fură pe neobservate), advocații, ca doctorii știitorii a tuturor lucrurilor, primesc mituire în contra celor nevinovați și iau plată mare dela bieși oameni strîmtorați. Apoi vin cărțile (jocul cărților), biliardurile, cu un cuvînt distracțiile plăcerilor; toate aceste sunt păcate fine, cari dau apoi cauză moarții și putere și drept la stăpînire, precum și apostolul Pavel o spune: „Iar cei ce trăiesc în desfătări, au murit de vii.“ Cu un cuvînt, moartea atărnă dela viața omului. Care om a încetat a fi în legătură cu împrejurimea sa, e mort, pînăcînd din contra omul viu este în legătură vitală cu împrejurimea sa. Omul trebuie să fie d. e. în legătură nemijlocită și atingere cu pămîntul, cu aerul, cu tot obiectul, care-l încunjură; cu căldura soarelui, cu cîntarea pascerilor, cu toate lucrările naturei și ale consoților săi, care în limba fiziologică astfel să exprimă: „În consunare cu împrejurimea sa, este omul înrîurit de ea, iarăși cît să poate are și el înrîurire spre ele, acestea să nunesc din cauza consunării: vii. Când a întrerupt omul consunarea esențială cu însușirile ei conlegătoare, a și încetat a trăi, adică a murit.“

Așa e și viața sufletescă. Pînăcînd e omul în consunare vitală cu împrejurimea sa spirituală, este cu elementul său viu făcător: cu Părintele, cu Mîntuitorul, cu Duchul sfînt, cu cuvîntul, cu poporul Domnului, cu glasul cîntărilor lor, cu pacea, cu bucuria, cu iubirea etc., pînă atunci trăiește; când a încetat a fi în consunare, în legătură vitală și lucrătoare, a murit sufleteste, în inimă a intrat mânia, pisma, calumnia, deprădarea,

și încă multe altele cu ele, moartea și lăpădarea de Dumnezeu.

Iubite cetitor, dacă voești a trăi, privește la Iisus, urmează-I lui, depărtează-te de păcat, lapădă lumea aceasta, răstignește trupul tău lumii de acum, nu căuta comoditatea trupului tău, ei suferă ca Iisus lăpădare din partea oamenilor și vei trăii, dară mai curată îți va fi viața, de vei ști să iubești într'adevăr. Trimes de A. Suci.

Care este credința cea adevărată?

Ni se zice: „Astăzi nici nu mai știm, ce să credem și de cine să ascultăm, căci e de nespus, câte credințe mai sunt în lume, și fiecare își are punctele sale biblice, și zic că sunt adevărații următori ai lui Christos; iar faptele, cât și credința îi deosebește pe unii de alții.“

E foarte adevărat, că fiecare din aceștia au o credință și să roagă lui Dumnezeu, și recunosc chiar pre Iisus Christos ca Rescumpărător; înse e de totul cu neputință, ca fiecare din aceștia să ajungă și să între prin poarta cerului; căci Pavel apostolul ne arată și zice: „Un Domn, o credință, un botez.“ (Efes. 4, 5.)

Acest Domn este „Domnul, care era născut, când adâncurile încă nu erau, nici izvoarele încărcate cu apă, nici de a exista lumea împreună cu toate elementele ei; lângă El eram ca un înfiat al său.“ (Prov. 8.)

Cine este, care a făcut toate aceste? Care este numele său? Care este numele fiului său? Spune de știți?

„Iehova cel tare și puternic este, care a făcut toate aceste... Iehova Dumnezeu ostirilor este numele lui.“ (Isaia 51, 15.) Care din început a spus sfârșitul... care a făcut legământ și nu-l va strica, a vorbit cu buzele și nu va schimba.“ (Ps. 89, 35.) „Ce El a strîmbat, nimene nu poate întoarce, că El nu e om, ca să mință, nici fiu de om, ca să-I pară rău.“ (IV. Moisi

23, 19—20.) „Căci este desevărsit... la El nu este schimbare, căci El nu să schimbă.“ (Jacob 1, 17; Malachia 3, 6.)

Iar Fiul său este aceea sămînție, cu care a provăzut Dumnezeu lumea, precând blăstemă șarpele: „Dujmănie voiu pune între tine și femece, între sămînția ta și sămînția ei.“ (I. Moisi 3, 15.) Acesta este aceeași ființă, prin care noi toți am primit binecuvântare și pace dela Dumnezeu — și profetul cel mare, despre care a zis Dumnezeu lui Moisi: „Profet le voiu seula dintre frații lor asemenea ție, și voiu pune cuvintele mele în gura lui.“ (V. Moisi 18, 18.) Acest Moisi știa foarte bine, cu cine vorbește, și cinē era cel ce vorbea cu dinsul „Dela care a și luat cuvinte vit, ca să ni le dee nouă“ zice Stefan. (Fapt. 7, 37.) Acesta era unsul, „pre care l-a făcut Dumnezeu atât Domn, cât și Christos.“ (Fapt. 2, 36; 4, 26; I. Cor. 8, 6.)

Iar în ce privește credința, e mai cu greu de înțeles, și de a combate pre cineva dela credința sa, chiar de ar fi și falsă, și nu se va conserva cu aceea credință, despre care arată Mântuitorul, nici nu va fi zidită pe temelia apostolilor. (Vezi Efes. 2, 20; Mateiu 28, 18—19.) Deoarece credința este un zid, preste care nu poate trece omul, din cauza conștiinței sufletului său, până se convinge întiiu despre credința care o are.

Totuși găsim și oameni, care cred, că nici nu există Dumnezeu; dincontra nu este nici unul, care să nu crează în ceva. Așadar credința e o însușire generală a oamenilor.

Scopul meu în acest articol nu este, să vorbesc celor ce cred despre ei înșiși atât de mult, că nu ar fi ceva, încât nu să mai găsește loc în sufletul lor mic, pentru credința într'un Dumnezeu mare; dela unii ca aceștia n'avem ce aștepta, și nici nu le putem noi fi de vre un folos, a-I învăța ca să crează, căci credința nu să învăța dela oameni, ci dela Dumnezeu.

„Credința este un dar dela Dumnezeu.“ (Efes. 28.) „Căci El a împăr-

tit fiecărui măsura credinții." (Rom. 12, 3.)

E foarte de știut, că numai celor supuși și împlinitori cuvântului lui Christos, căci El așa zice: „Învățându-I pre dînșii, să păzească toate, câte v'am ordinar." (Mateiu 28, 20.) Altmintrelea și Demonii cred, că Dumnezeu unul este și să cutremurâ." Dară ce folos, căci credința fără fapte moartă este. (Iacob 2, 19--20.)

Sunt unii oameni, cari zic că aparțin unei societăți creștine și dac-ar fi întrebați, să-și dea sama despre credința și nedejdea lor, ar rămânea muți. (I. Petru 3, 15--16.) Și oare de ce? Pentru că nu știu, în ce privește adevărata credință, care ei nu o au. Unii ca aceștia, zice Pavel ap. totdeauna sunt învățând și neputând veni nici odată la cunoștința deplină a adevărului... deoarece să împotrivesc adevărului. (II. Tim. 3, 7--8.)

O credință, și aceea răsună tot mereu în urechile noastre: „Abraam a crezut lui Dumnezeu și îi s'a socotit ca dreptate." Dar cu toate că nu numai a crezut, ci a și păzit cele de păzit. (I. Moisi 26, 5.) Să vede dar, că credința lucrează împreună cu faptele, și prin fapte fu dovedită credința. Altmintrelea nu era credința lui nici de o valoare.

În timpurile de demult oamenii temători de Dumnezeu precum era unul Isac, și alții mulți, când li se întâmpla ceva, ce ei nu înțelegeau, mergeau să întrebe de Dumnezeu. Oare ce facem noi? Urmăm părerilor noastre, ori cercăm sfânta Scriptură? În aceasta carte de sigur putem vedea pe toate fețele ei, cât de ușor lucru este, să faci cineva voia celui preafinalt.

La astfel de ocasiune chiar și Învățătorul nostru ne îndrumază zicând: „Cercați scripturile..." (Ioan 5, 39.) El îndrumă pre oriși cine, atât atunci, cât și acuma la cercarea Scripturilor, deoarece ele sunt însuflate de Duchul lui Dumnezeu. (II. Tim. 3, 16.) Să poate chiar și dovedi, că în oamenii sfinți ai lui Dumnezeu, de mai înainte, cari au scris sf. Scripturi, ia

inspirat Duchul lui Christos, care Duch și vorbea dintrînșii, la acărui cuvinte bine facem, de vom lua sama ca la o lumină, ce strălucește într'un loc întunecos, până va lumina ziua, și luceafărul va răsări întru inimile noastre. Că cerul și pământul vor trece prin foc, împreună cu oamenii necinstitori de Dumnezeu, iar cuvintele lui nu vor trece.

Să nu ne minunăm așa mult, că există astăzi așa multe credințe, și că fiecare își are sensul său particular de a crede. Aceasta nu este ceva nou, știind că chiar pe timpul apostolilor au început unii a se abate dela credință și adevăr, resturnând credința onora, zicând, că învierea s'a făcut. (II. Tim. 2, 18.)

Deasemenea Eusebiu, care era unul dintre cei mai vechi și mai renumiți scriitori a istoriei bisericești (născut la 267 d. Chr.) ne arată eresia unor oameni din timpul său, așa numiți: Ebioniți. El zice: „Demonul neputând răpi delă alții Gubirea, ce o aveau pentru Mântuitorul, i-a prins de altă parte, pe care i-a găsit mai slabi, și i-a supus dreptei sale dominațiuni. Cei vechi iau numit Ebioniți, pentru că ei au joase simțăminte despre Mântuitorul, crezând, că El nu era decât un om comun, născut din un tată și din una mamă ca și ceilalți oameni, și că El nu să deosebește, decât numai prin vârtutea sa... Alții cari au același nume... mărturisesc, că Mântuitorul e născut din fecioară, prin lucrarea Duchului sfânt... Ei nu sunt mai puțin lipsiți ca și ceilalți de țeremoniile, înștituite prin Moisi. Ei resping toate epistolele lui Pavel, pe care-l privesc, ca pre un deșertor a legii. Ei nu se servesc decât de Evangelia după Ebrei, și stimează puțin pre celelalte." Vezi: Istoria Bisericească și Viața lui Constantin cel mare pag. 86.

Cât atunci, atât și acuma să implinește cuvântul lui Pavel, care zice: „Căci va veni timpul, când nu vor suferi învățătura cea sănătoasă alui Dumnezeu, ci după poftele lor își

vor îngrămădi învățători, gădilați fiind la auz, și-și vor întoarce auzul dela adevăr, abătându-se la istorisiri închipuite de oameni." (II. Tim. 3, 4.) Înzădar mă cinstiți, învățând învățători, ce sunt porunci omenești, zice Mântuitorul.

Asupra punctului pus la vedere, fiecare om să poate însuși examina, dacă zidește cu credință vie pe adevărata temelie, care este Christos însuși. (I. Cor. 3, 11.) Fiecare om să fie observator în lucrarea sa, ca nu cumva să zidească pe temelie străină.

Pentru a putea fi convinși despre credința noastră, trebuie să ne asigurăm, privind de aproape în oglinda Evangheliei lui Christos. Iar sfârșitul la toate este, a ne teme de Dumnezeu și a fi într-o legătură strinsă cu El, prin paza poruncilor sale, (Ecl. 12, 13.) arătând și făcând din iubire și prin iubire; astfel făcându-ne una cu Christos și Tatăl.

Ce zice legea lui Christos? „Să iubești pre Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, și din tot sufletul tău, și din toată tăria ta și din tot cugetul tău, și pre aproapele tău ca însuși pre tine — Fă aceasta și vei trăi!”

Iubite cetitorule! Ai învățat tu a fi următor alui Christos Iisus, ca prin fapte să-ți dovedești credința? Ai învățat a păzi toate, câte a poruncit Mântuitorul nostru iubit? Ai aflat, ce trebuie să faci, ca să ai viața de veci?

timpul a trecut, prezisele s'au împlinit toate, și timpul îndurării e pe sfârșite. Iată, Iisus stă la ușă și bate, cine aude vocea lui? Cine vrea să-l deschidă? Ascultă-I vocea sfântă, urmează-I și vei fi fericit pe veci!

Trimes de P. F. Bete.

Explicarea versurilor 1-15 a ep. către romanii cap. 16.

Încă puțin! cunosc valoarea deplină a bibliei. Încă și dintre cei credincioși cugetă mulți așa, că din unile părți ale bibliei nu mult s'ar putea scoate.

Aceasta-I părere grășită. Fiecare capitol e o magazină îndesată. Cu aceasta ocaziune a-și voi să dovedesc aceasta, precând m'am ales așa capitol ca obiectul privirii noastre, în care încă mulți creștini nu au aflat edificare. Acest capitol amintit este a 16-lea din epistola ap. Pavel către romanii, în care deși numai salutări sunt însemnate, totuși să află multe cugetări serioase și adânci ascunse.

Adecă toate persoanele, ce sunt aici amintite, s'au aflat vrednice la aceea, ca numele lor să stea în această carte sfântă. Pentru ce aceasta? Pentru că ei toți au urmat Mielului lui Dumnezeu luptându-se și suferind pentru El, ba încă unii dintre ei în măsură extraordinară. Ei sunt lucrătorii împărăției lui Dumnezeu și cu drept să numesc ca acei 144,000, despre cari e vorba în Apocalips 14, 1—5. Cumpenește astăzi aceasta întrebare, că oare și pre tine te-ar saluta apostolul astfel? Oare și tu aparțini acelor, cari urmează Mielului ori-unde? Pregătit ești și tu a merge în moarte pentru Rescumpărătorul tău? Lucrător ești oare în împărăția lui?

Probleme sunt foarte multe, cari ne așteaptă. Fiecare dintre noi ar putea mult face, dară durere, aceasta nu să ia în considerare cum ar trebui. Apostolul amintește în aceste versuri 27 persoane, dintre ei 18 bărbați și 9 femei.

Să îndreptăm dar atențiunea noastră mai întâiu spre femei.

E de pătruns cum numește el pre unile directe „lucrătoare” în împărăția Domnului. Fibi, care trebuia să ducă aceasta epistola în Roma, era așa o femeie, care a jertfit întreaga ei viață serviciului Domnului. Ea era diaconisă în comunitatea din Chenece, în apropierea marelui oraș Corint, în Grecia. Apostolul foarte prețuiește lucrarea ei, care o și aduce la esprimare prin următoarele cuvinte: *Căci ea a fost ajutătoare multora, și chiar mie.* Precând cetești acestea, nu-ți adueți oare aminte, că după acestea încă mulți stau fără de lucru

în piața vieții? Doară aceasta o aduci spre seusare: „pre mine încă nu m'a năimit nimene“. Lasă aceasta cugetare! Aceasta-i greșită. Domnul are lipsă de conlucrători, are lipsă și de tine.

Apoi amintește Pavel pre Priscila, dimpreună cu Akila, bărbatul ei. El numește pre acești oameni ca ajutorii săi în Christos, *carî și-au espus viața lor pentru a lui viață* și căroră nu numai ei, ci toate comunitățile păgâne le datorese cu mulțămită. Ce niște soți! Dacă privim la Priscila, am putea spune despre ea, că o putut avea o mare bucurie în credință. Apoi avea ea și eroism nobil, prin care silită de iubirea lui Christos, puse și propria ei viață pe joc pentru Pavel.

Și pe lângă aceasta era ea pe deplin una cu bărbatul ei. Oh cum cuprinde inima noastră aceea dorință, ca și în adunările noastre să fie așa oameni, ca și atunci în adunarea romanilor. De mulți așa soți ar fi lipsă, carî sunt una în predarea intru Christos. Apoi numește el pre Mariam. Apostolul o salută pre ea, pentru că dupăcum o spune: *mult s'a astenit pentru noi*. Apoi își amintește de Trifena și Trifosa, despre acestea poate adeveri, *că au lucrat în Domnul*. Iar despre Persida poate spune, *că a lucrat mult în Domnul*. Apoi era în Roma o femeie, care atrage interesul nostru cel mai mare spre sine. Aceasta era femeia lui Simion cireneanul, care a ajutat a purta crucea lui Christos.

Vedem din cuvintele apostolului, că el era cu ea într'o legatură foarte amicabile, că dupăcum o spune, ea s'a îngrijit de el ca o mamă, pentru care o și numește ca resplătă de mamă. (v. 13.)

Oh de câte ori i-a fi putut ea vorbi despre calea Domnului spre Golgota.

Pavel și pentru aceea iubea aceasta femeie, că bărbatul ei putu face ultimul serviciu de iubire față de Domnul.

Nu ai dori să fi și tu odată de față în așa adunare, care ar fi așa, ca

aceasta de oarecând. Cât de viol și-a putut aduce aminte aceasta femeie despre Iisus. Din scriptură o știm noi, că și ai ei doi fiî, Alexandru și Rufu erau ucenici. Oh ce o familie! Ce era pentru ei Mântuitorul! Oh nu ar putea fi aceasta și la noi asemenea? Și dacă nu l-am văzut noi față în față încă, ca femeia lui Simion din Cirene, dară aceea-i totuși cu puțință, ca să-l purtăm în inimă. Putem fi părtași la multele sale binecuvântări și daruri. Și pentru noi poate fi Christos într'adevăr viu!

În sfârșit mai amintește apostolul două femei, pre Iulia și pre sora lui Nireu. Mai pe larg nu vorbește el despre ele, din care nu aceea trebuie socotit, că nu aveau valoare în împărăția lui Dumnezeu. Pavel le salută și din aceasta să poate vedea, că și ele să țineau de acelea, pre carî le-a prețuit el mult. Nu gândește, că din acestea chiar nici una să fie fost neactivă sau leneșă. În împărăția lui Dumnezeu nu-i iertat să fie oameni leneși. Fiecare creștin un missionar!

Numirea acestor două femei e o chiamare destul de puternică către genul femese.

Acuma încă o privire scurtă aruncăm și spre bărbații amintiți pentru noi.

Cel dintîiu era Akila, despre care știm mai pe larg. El era Iudeu din Pont, care s'a așezat în Roma.

Când au ocupat romanii Ierusalimul în anul 63 n Chr., au fost iudeii duși de acolo captivi. Apoi i-au colonizat într'o parte a Romei, care s'a și numit partea iudeilor. Probabil a locuit și Akila acolo. Dară sub domnia împăratului Claudiu au fost scoși iudeii de acolo și așa s'a fi întimplat, că și Akila s'a mutat în Corint. Acolo să făcu Pavel cunoscut cu ei, unde a și rămas, fiindcă erau de o miserie.

Când lăsă Pavel Corintul, Akila și Priscila l-au petrecut la Efes, unde au și rămas și după ce merse Pavel de acolo, unde mai târziu căpătă Apolos deslușire mai largă în lucrurile creștinismului. Apolos era până atunci ucenicul lui Ioan botezătorul.

Fiind el bărbat iudeu din Alexandria, ajunsese aici în Efes o sculă însemnată în mâna Domnului prin lucrarea lui Akila și femeii sale.

O privire în viața lui Akila, ne arată aceea, cum binecuvintează Dumnezeu pre aceia, cari să lasă conduși de El.

Așadar ca pre un *conducător de adunare* îl putem cunoaște pre Akila. El a luat aceasta pe sine în aceea vreme. Acela nu era așa ușor lucru, ca astăzi. Viața lor era totdeauna în pericol din partea păgânilor. Dară ori-și unde locuiau ei, casa lor era totdeauna punctul de adunare a lucrării creștine.

Acuma înse vedem din acest capitol, că iarăși să aflau în Roma. Și casa lor era din nou deschisă pentru convenirea creștinească; în 5-lea vers cetim: „*Salutați comunitatea din casa lor.*”

Ce o pildă!

Aici să poate vedea ceva din aceea binecuvântare, care produce activitatea pentru Dumnezeu.

Nu spune că tu nu poți face nimic pentru Dumnezeul tău. Deschide mai înainte inima și casa ta pentru El. Apoi ți se va face și aceea cunoscut, că în care privință poți face ceva pentru Iisus. Pentru strimtoarea locului nu putem mai pe larg spune despre ceilalți bărbați, în acest capitol amintiți. Numai pre câțiva voiesc a-I scoate la iveală. Mai ales interesanți sunt Andronic și Iunia, cari sunt amintiți în 7-lea vers, rudele și soții săi în închisoare. Aceia înse vedem, că erau așa persoane, cari au servit Domnului cu deplină predare. Pavel îi numește apostoli vestiți. Apostol însemnează „trimes”.

Ei erau dară trimesii lui Christos, precum și însăși Pavel. Așa bărbați erau ei, pre cari Duchul sfânt într-atâtă i-a cuprins în puterea sa, că să făcără apoi trimesi.

Mare cerc de activitate au fi avut, pentru care-i numește apostolul ca vestiți.

Să privim deci pe scurt și celelalte nume.

Pre Urban îl numește conlucrătorul său, Apeles, cel ales în Christos, despre Asincrit, Flegontu, Ermanu, Patroba, Ermin acestea serie apostolul, că sălută pre frații dela ei. În versul 5-lea sălută el pre Filologu și Iuliu, pre Nireu și pre sora lui, pre Olimpu și pre toți sfinții cei ce sunt la ei. Așadar acești numiți erau toți oameni, cari s'au predat de tot în serviciul dumnezeesc și în acelor căși erau convenirile fiilor lui Dumnezeu. Ce caractere putem vedea aici! Ce viață vieoie de adunare și descoperire! O oglindă să pune înaintea noastră.

Iubite cetitor, nu te pătrunde aceasta pre tine? Nu sămțești în tine o hotărîre nouă la aceea, ca de azi înainte să sfințești întreaga ta viață Domnului?

De Rob. Feinsilber din B. H.

Să avem ochii deschiși.

Cine vrea să treacă bine prin lume, trebuie să caute treaz în jurul său și chiar și când doarine să țină un ochi deschis, că sunt multe *mâncări ademenitoare pentru pești*, multe mreji pentru paseri și multe curse pentru oameni. Pânăcând umblă așa multe vulpi, nu-I iertat să fim noi gâște. Oamenii, pre cari m'am învățat eu a-I cunoaște, sunt în aceasta privință foarte diferiți; mulți văd cu un ochi mai mult ca alții cu doi, și mulți au ochi buni și totuși nu pot nimic cunoaște. Nu toate capurile sunt flinte de înțelepciune. Unii sunt atât de vicleni, că au propunere de toți oamenii, și așa își petrec întreaga lor viață în frică de vecinii lor; alții sunt atât de simpli, că să lasă de fiecare înșelător batjocuriți și orbiți. Un om încearcă a privi printr'un zid gros și își strică ochii cu aceea; altul descoperire în el o gaură și vede prin ea atât de departe, cât îi place. Unii lucră naintea ușii unui cuptor de topit și totuși nu să pârlesete, alții își ard mâinile la un foc, la care voiau

numai a se încălzi. Decî e cu adevărat, că nimene nu poate da altor înțelepciune, ci, ca fiecare trebuie să fie însăși cuminte din pătenie; totuși ași voi să dau câteva îndemnări spre precauțiune, cari m'au făcut mie pentru persoana mea bune serviciu, doară vor fi altora de folos, dupăcum m'au fost mie.

Nimene nu asemănă mai mult unui om de omenie ca un prefăcut. Dacă vezi vre-un om, care pune în fereasta sa deosebit multă pietate, acolo poți fi sigur, că acela numai o mică cantitate are în depozit. Nu alege pretini după părerea de din afară: pantofii frumoși adeseori apasă. Nu iubi plăcaciunile; nu ținea pre acela om de cel mai bun, care știe bine scadrone (a se fâli); mâțele, cari mîiaună mult, arareori prind mulți șoareci. Să nu te predai în puterea altui om: cine-și ține degetul cel mare între niște pietri de moară, aceluia cu ușor să poate sdrunci. Nu bea nimic, fără a vedea, ce ar fi aceea, nu subseria nimic, până n'ai cetit-o mai înainte, și te convinge, că nu-I nimic mai mult înțeles, decât ce spun cele scrise. Nu protesta, dacă mai ai ceva de pierdut, căsile advocaților sunt zidite pe capurile nebunilor. Nu înota nici într'o afacere mai afund în apă, decât până unde poți cunoaște fundul. Nu-ți pune încrederea pe țidula de pe pungă, și numără banii după propria ta manieră. Lasă să ți să deschidă sacul, până nu cumperi, ce este în el; că cine cumpără măța în sac, acela merge formal spre aceea, a fi amăgit. Ține-te de parte de acela om, care nu dă nimic pe sine. Ferește-te de fiecare blăstemător; că cine poate blăstema pe creatorul său, acela nici din minciună și furt nu-și face nimic. Dară nu te teme de nimene mai mult ca de tine însuși; că noi purtăm vrăjmașii cei mai răi în inimile noastre. De vine înainte o învățătură sau părere nouă naintea ta, nu mușca mai înainte în ea, până nu știi, că oare pâne-I sau piatră, și nu cugeta, că plăcinta cu piperi trebuie să fie și bună, pentru

că 'I împodobită cu aur. Nu striga nici când hurra, până n'ai ieșit afară din pădure și nu face mai nainte hallo, până nu ai peștele în mreajă. Încă este vreme destulă de laudă — mai așteaptă câtva. Nu vărsa afară apa cea urită, până nu ai curată; mătură numai și mai departe drumul, până nu ai căpătat un lucru mai bun; câștigul cel puțin e mai bun decât nici unul, și serviciul cel mai de jos e mai bun decât a fi fără de lucru. Unui bou și unui om smintit feri totdeauna din cale; nu te bate cu un purtător de cărbuni și nu te certa cu un om rău, că ei de sigur amândoi te vor negri.

„Cine nimenui nu s'a nerezut, nici banii n'aprunutat.
De proteste s'a temut, prinderi a n'cunjurat,
Acelui om a fost de sigur comoditate și pace
Până'n capătul său — asta-mi crede — alui
[parte:“

Așa sună un vers bătrîn. Eu nu pot într'atâta merge pentru persoana mea, că acela trebuie mai mult, ca să avem pace, decât lucrurile amintite; dară acestea în tot cazul vor ajuta la posederea ei. Nu călări nici când pe un cal cu picioarele frânte. Neguțatorul, care s'a făcut odată vinovat unui faliment fals, nu-I bărbatul cel potrivit, cu care să ne facem de lucru. Un scaun scrintit e un sezut periculos. Nu crede oamenilor cari sunt prea gentili, nu te învoi cu așa unii, ce sunt supraințelepți și bătărani. Dacă observezi în oarece un scop, atunci fi cu grijă; tocmește-ți cursa, cât ce amirosezi un gusgan, dară ia sama, ca să nu prinzi la aceea a tale degete. N'avea nici un lucru cu un lăudăreț, că berea lui e numai spumă; și dacă să laudă el, că toată marfa și chiar și vasele lui de casă sunt din aur și argint, atunci totuși vei face curând descoperirea, că lăudăreții și mincinosii sunt cumătri. Nu încrede nimenui toate secretele tale; încrede te în Dumnezeu din toată inima, dară cumpeneste încrederea ta în prietini pe discul cuminției, deoarece oamenii sunt numai oameni, și

toți oamenii sunt slabi. Nu acūta cumpeni grele de fire subțiri. Dară nu fi prea prepuitor, că prepunerea e în cazul cel mai bun o virtute timidă. Oamenii nu sunt ingeri, aceasta ține tare: dară tot așa de puțin sunt ei diavoli, și-i prea rău, a-i socoti de aceia. Una fii propune tare: Nici când să nu te încrezi în oarecare preot a orisicărei religie; că până nu s'ar cufunda un om într'atăta, a se înfăoșa ca un preot, trebuie să-și fie împetrit inima și să-și fie orbit conștiința în modul cel mai înfricoșat. Bărbații noștri de stat pedepsese prețiganii pentru ghicire cu închisoare — iar vagabunzilor, cari amăgesc preoamenii în cauze cu mult mai importante, le dau venit stabil. „Societate rea”, zise Iotrul, când avea a merge spre spânzurătoare între gădele și preotul — o exprimare foarte de omenie și un cuvânt foarte adevărat, și dacă era numai din glumă spus. Numai neștiința neburilor este, care umple oala preoților. Binevoiască Dumnezeu a curăți țara noastră de plaga prezenței lor și a face oamenii atât de cuminte, ca să vază prin planurile lor cele vielene! Ultimul meu sfat către ficine este: Cugetă că aceea singur este înțelepciune adevărată, care la sfârșit să dovedește ca aceea. Aceasta o căutați, prietinelor mei, și o căutați la picioarele celui mai înțeles a tuturor învățătorilor, a Domnului Isus!

Din „Vorbiri în urma plugului” dela Spurgeon.

Din Făurie.

Oarecine din lumea asta mare ne serie cu mare durere și așa credem, că sub grele suspinuri, următoarele:

„Destul de grele timpuri au sosit în zilele de astăzi, că în toate părțile să strigă: aici este Christos! (Mateiu 24, 23.) Dară Domnul a spus aceasta la ai săi, cari au rămas cu El în toate ispitele lui. Asta putem noi ști, că nu toți au crezut, că nici nu au rămas toți cu Domnul. Inse

asta ni destul de clar și nu mult ne minunăm de așa ceva, fiind că Domnul a prezis toate acestea.

Dară totuși este un lucru trist, când un stăpân are mai mulți plugari, și unul ară și samănă. apoi vine altul în urma lui — doară neștiind aceasta, sau că nu-i place lucrul celuilalt — și din nou ară și iară samănă, și al treilea iarăși vine deasemenea făcând. Nu mulți s'ar bucura acela stăpân; nu multe fructe s'ar culege din acela pământ. Din așa lucru să vede, că se va împlini aceea, ce a zis Domnul, că frate pe frate se va da la . . . Dară la toate este scris, că toată casa, care se desbină în sine, nu va sta, și tocmai acolo, unde răsună pace, acolo nu este și și unde să strigă iubire, acolo-i pismă. Cât ar trebui să recunoască fieștecare, că pănăcând urește pre altul, până atunci este în moarte, și în cât umblă în contra unul cu altul, în acela timp sapă groapă, și tot cel ce sapă groapa, însuși cade în ea. Așadar să ne ferim, a fi unul împotriva altuia.

Și cei ce lucră ar trebui să învețe din sfânta Scriptură conducerea lucrului, și din texturile sf. Scripturi să cunoască și membri și să-i măsure cu cuvintele, cari să vorbesc lor. Nu-i destul, că cineva a pășit la Christos ca Mântuitor, decât să-i urmeze cu credință și cu fapte adevărate și vii, și cu iubire nefățarnică. Nu pre unul iubind și pre altul desprețuind. Dacă cineva nu îmbracă pre cel gol, nu ajută pre cel slab, nu jertfește pentru împărăția lui Dumnezeu, nu-i trebuie foaia sau călindarul, face deosebire între lucrători și la toate hotărările sunt ei contra și încă și la școala de Duminecă, și dacă să vorbește limpede din cuvântul lui Dumnezeu și atunci scutură din cap — adevărat nu le pasă, ci desprețuiesc cuvântul, așa unii sunt morți de vii — și la toate cu un cuvânt și dacă trebuie ceva ajutat, dela 30 fil. în sus nu trece, și încă așa zice: Eu nu m'am pocăit să dau la cineva ceva. — Trist lucru, inse

sperăm, cu nu toți o fac așa, decât numai cei ce au nume de vii. — Pentru aceea așa oameni trebuie cunoscuți și însemnați, că așa unui nu pot fi părtași societății creștinești, pentru că sgârceții nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu. Și așa trebuie așa oameni cunoscuți. (Fî Tim. 3, 2—5.) Că împărăția lui Dumnezeu nu-I mănecare și beutură, ci dreptate și pace prin Duhul sfânt.”

Din alt loc ni se scrie, că nu este regulă, că sgârzenia s'a încuibat în multe inime de a fruntașilor, cari învață pre alții la asemenea lucrare, și de ar voi cineva să dea ceva mai mult ca ei, pre aceia îi muștră. De aici vedem că timpii sunt în fapt cumplii, că oamenii nepăsători să ivese și ici și colca.

Alți iarăși ne scriseră cam de mulțisor, că oamenii lor să amestecă cu ceilalți, când e vorba, că trebuie să voteze la careva alegere pentru bani, mănecare și beutură. Noi numai atâta spunem, că nu mulți unblă pe calea cinstită, cari voiesc așa câștiga voturi pe bani, mănecare și beutură, dară și acela creștin, care primește așa ceva, e destul de slăbănog și ne-creștin, când el să lasă ademenit, prin vorbe dulci, și cumpărat pentru un preț și câștig uricios, necuviincios și rușinos. Mai bine nu da la nimene votul tău, ci șezi acasă, decât să te lași cumpărat și să fi desprețuitor a lucrului lui Dumnezeu, că pentru cei ce fac așa să blastemă numele lui Dumnezeu. (Rom. 2, 24.)

* * *

Dela Dr. I. G. Gordon derivă cuvântul: „Cea mai mare nedreptate, care o putem face unui om nepocăit, stă într'aceea, că îl primim în comunitate.” Cât de adevărat a acest cuvânt! Unii, cărora li s'a întâmplat aceasta nefericito, s'au legănat în siguranța, ca și când ar fi acuma cu sufletul lor toate în ordine, ca și când și-ar fi câștigat cu primirea lor un drept pentru raii.

Iar alții au ajuns prin aceasta în lipsă mare. După întâia ameteală a însuflețirii s'a așteptat dela ei, ca să se dovedească în viața zilnică ca ucinici adevărați ai lui Iisus, lor înse nu le-a fost cu puțință, pentru că le lipsea ce-I mai bun. Așadar veni ră necontentit cu întrebarea: „Trebuie aceasta sau aceea în fapt ținut! Oare nu-I în fapt iertat a face asta sau aceea?” Cât de cu amar intră aceea în firea cea trupească, ce s'a făcut firei spirituală o lipsă de sine înțeleasă!

Noi am fost totdeauna de aceea părere, că cu mărturisirea celor de primit naintea adunării ar trebui ușor făcut, într'atâta, întrucât nu facem cu ei o examinare teologică, și nici nu trecem preste toate punctele, cari frații „naintecreători” le-au străbătut vorbind cu ei, mai odată naintea adunării. Aceea nu-I de lipsă. Patenia merge într'acolo, că aceia oameni, cari ne-au pus de multe-ori în uimire prin o mărturisire mișcătoare sau doră chiar strălucitoare, precând alții, cari scoasere mărturisirea lor cu buze tremurânde, au cercat apoi cu serioșitate, a conduce o viață nouă prin puterea lui Dumnezeu.

Dară ce noi nici când n'ar trebui să părăsim și de unde n'ar trebui să micșorăm nimic, e încercarea, a statori naintea comunității, că acest suflet are în fapt viață sufletească. În jurul acestui punct ar trebui să se grupeze toate întrebările. Este comunitatea convinsă, că Dumnezeu își are lucrul său în acest suflet, atunci nici primirii sale să nu-I stee nimic în cale. Întreaga creștere lăuntrică continuată să pune sub cuvântul: „Învățați-ți a ținea toate, câte eu v'am ordnat.”

Unde înse lipsește viața din Dumnezeu, acolo trebuie să fie porțile (și ușile) comunității încuiate cu toate zavoarele și sigilele. (Acolo adecă ar trebui ca toți — chiar și prietini cei mai buni și rudele cele de mai aproape — să zică: „Nu!” unde nu este pocăință.)

* * *

„Aici să pot descărea surprăturile!”

„Unde?” întreabă zece glasuri ca dintr'o gură.

„Dopo! încercați-o odată în locul piaței, acela-i destul de mare.”

„Unde gândești tu?” răspunde chorul.

„Sau descărcațile naintea căsii orașului, acolo este loc destul.”

„Ha, atunci nu cunoști tu bine antistia noastră. Îndată ar grindina mandate de pedeapsă. Antistia noastră are aceea ambițiune, a face orașul nostru ca cel mai curat din lume.”

„Dapo!, atunci mergeți cu surprăturile voastre de tot afară din oraș, acolo sunt locuri nefruptifere, gropi mari, bălți și mocirle. Acolo descărcați toate surprăturile voastre, și și antistia orașului va fi îndestulată.”

„Aici să pot descărea surprăturile!”

„Unde?” întreabă mulți în chor „iubite suflete.”

Două cară de surprături din viața petrecută a fratelui A.

Trei cară de surprături din elevetile din urmă între surorile B. și C.

Cinci cară de surprături din ultima oară închisă. Era totuși pre răscolitoare!

Așa șueră imbierele între olaltă. Unul imbie patru cară, altul două, unul mai mult, altul mai puțin, dară surprături în așa mulțime, că am putea asemeni cu ele văi întregi.

Și unde să se descareze toate acestea?

Dapo! unde într'alt loc ca în oara închisă! Aceasta-i instanța cea potrivită pentru acelea. Asta să fie odată pus naintea „publicului mare”, că cum stă treaba.

Nu știți voi în fapt ceva mai bun? Adunarea închisă — odaia cea mai bună a familiei lui Dumnezeu — voiți s'o faceți câmp de hoherit! Fie-vă rușine!

„Dapo!, încotro oare cu toate surprăturile?”

„Pe grumazul predicatorului!” știe unul sfânt. Bietul verme! La el să și descarcă mult, inse că oare da-ii va înăintare și că ajută-i în lucru pentru amvon și în lucru sub amvon? Că

oare nu-l va scoate de multe-ori din cumpănă?

„Dapo!, vom trimete surprăturile noastre la redactor!”

Da, aceea faceți-o numai! Măgarul lui de redacțiune, corfa pentru hârtie (sau și cuptorul), toate le mănă. El scoate și din spinii și polomidă așa gust plăcut, ca și când ar fi sălătă italiană. (Mai ales burna!)

Care-i deci locul cel potrivit pentru toate aceste surprături? Noi știm de parte afară din oraș o groupă, care stă acuma goală, acolo trebuie tot aruncat. Cel ce zăcea într'insa, a răbdat pentru toate păcatele sfinților și a păcătoșilor și s'a sculat ca biruitor din ea. Cine s'a făcut prin El fiul luminii, nu caută gropi, nu să ocupă cu căratul surprăturilor sau cu spulberarea pravului, ci să sileste la aceea, a umbla în lumină și a ajuta altora, ca să fie fiit luminii.

Din Wgo.

LECȚIUNI DE DUMINECA.

Duminecă în 2 Iunie.

22. A fi adevărat.

Mateiu 5, 33—37; Iacob 3, 1—12.

Cuvânt de aur: „Lăpădând minciuna vorbiți adevărul fiecare cu aproapele lui; căci suntem unii altora membri.” Efes. 4, 26.

Noi am privit înainte cu două săptămâni un capitol, în care s'a exprimat Domnul Iisus despre lege și apoi arată, cum ar trebui legea cu mult mai adânc înțeleasă, decât era de regulă de farisei și cărturari. La porunca: „Să nu omori!” făcu El clar, că sub aceasta nu numai omorirea plănuită, ci și mânia, și ura și vrăjmașia și de s'ar descoperi acestea numai în vorbe rele. În așa înțeles spiritual explică Domnul Iisus și porunca: „Să nu comiți adulter!” și apoi vine El la capitolul lecțiilor noastre, întrucât e luat din evangelia după Mateiu. Aici să întoarcă El contra jurământului și accentuează vorbirea adevărului.

Aici vedem noi, 1. Vorbește totdeauna adevărul, atunci n'ai lipsă a jura, (Mateiu 5, 33—27.) 2. Ține-ți limba în frâu, atunci ești un măiestru mare. (Iacob 3, 1—12.)

Întrebări: 1. Ce a îngăduit Moisi în privința jurământului? 2. La ce duse aceasta în Israel? 3. Cum era Domnul Iisus căntro aceasta? 4. Cum ar trebui să fie vorbele noastre în viața zilnică? 5. Ce spune Iacob despre vorbirea și purtarea noastră? 6. De la ce dojenește el darea? 7. Cu ce asemănă el limba? 8. Cum numește el limba noastră? 9. Cine-i cauzatorul stricăciunii limbii noastre? 10. Ce stricăciune înfricoșată poate fi în ea? 11. În ce se deosebește ea de alte lucruri ale naturii? 12. Cui trebuie să dăm noi domnia asupra inimii noastre? 13. Ce te învață pre tine aceasta lecțiune?

—
Duminică în 9 Iunie.

23. Despre primirea și facerea cuvântului.

Luca 6, 39—49.

Cuvânt de aur: „Fiți făcători de cuvânt, i-ar nu numai ascultători, amăgindu-vă înșivă.” Iacob 1, 22.

Ultimile lecțiuni din viața Mântuitorului nostru au adus multe din învățăturile sale înaintea sufletului nostru. Cu aceasta avem noi și astăzi de lucru. Este capătul unei vorbiri mai lungă, care este înaintea noastră. După Mateiu este capătul predicii de munte, deși o putut Iisus și cu alte ocazii vorbi așa cuvinte importante. El să temca doară mai puțin de o repetare acelor vorbite decât noi. Într'alt loc o fi avut El de sigur ascultători noi, cărora nu mai puțin le era important, ce El spuse altora mai înainte, și ucenicilor le putea numai spre întărire servi, dacă puteau auzi cele mai importante din învățătura lui Iisus cât de adeseori.

Aici vedem noi: 1. Paul și bârna. (v. 39—42.) 2. Pomul și fructul. (v. 43—46.) 3. A auzi și a face (v. 47—49.)

Întrebări: 1. Cine asemănă unul orb, care vrea să conducă pre alt orb? 2. Cum va deveni un ucenic măiestru? 3. În care iconă arată Iisus îndărăptnicia judecătorului fără de iubire? 4. Încotro ar trebui să îndrepteze smintele altora ochii nostri? 5. Ce deducem dela fructul pomului? 6. Care om asemănă unul pom bun? 7. Din care fire vin frumetele cele rele? 8. Ce cere Iisus dela aceia, carl

ii zic: „Doamne, Doamne!”? 9. Cui asemănă un om, care numai aude cuvântul lui Dumnezeu și nu-l face? 10. Ce ajungem prin ascultare și facere?

—
Duminică în 16 Iunie.

24. Mărturia lui Iisus despre Ioan.

Mateiu 11, 2—19.

Cuvânt de aur: „Zic vouă, între cei născuți din femei nu este mai mare profet ca Ioan botezătorul.” Luca 7, 28.

Despre Ioan botezătorul au vorbit lecțiunile noastre cele dintîi din acest an. Noi auzirăm, cum fu nașterea lui vestită de un înger, și apoi, ce bucurie a cauzat nașterea lui. Mai târziu avurăm mai o lecțiune, în care fu dus naintea sufletului nostru propășirea și lucrarea lui la Iordan. Astăzi avem a ne ocupa mai odată cu acest bărbat memorabil și minunat, la care îl putem cunoaște de o lature, care abea am fi cugetat-o la el, înse la care este el o mângăiere pentru toate sufletele asuprite. Noi ne învățăm astăzi a cunoaște oarele cele întunecoase ale vieții credinții lui, cum le trăi el în închisoarea cetății de munte Machareu.

Aici vedem noi: 1. O întrebare serioasă și un răspuns convingător. (v. 2—6.) 2. O laudă măreată și o învinuire dojenitoare. (v. 7—19.)

Întrebări: 1. Cine trimese odinioară la Domnul Iisus? 2. Ce voia să știe Ioan despre El? 3. Cum response Iisus aceasta întrebare? Întru cât putu acest răspuns îndestula pre Ioan? 4. Ce ceru Iisus în privința Să? 5. Întru cât nu-l Ioan o trestie? 6. Pentru ce nu iubi Ioan hainele cele moi? 7. Cine era Ioan după cuvântul lui Iisus? 8. În ce e un membru simplu a adunării mai mare ca Ioan? 9. Care învinuire arădică Iisus contra poporului? 10. Pentru ce nu a crezut lui Ioan? 11. Pentru ce nu crezu și nu ascultă de Domnul Iisus?

—
Duminică în 23 Iunie.

25. Păătoasa cea cu căință.

Luca 7, 36—50.

Cuvânt de aur: „Acesta este cuvântul credincios și vrednic de toată primirea, că Christos Iisus a venit în lume să mântuiască pre cei păătoși.” I Timoteiu 1, 15.

Vestea despre învierea tînărului din Nain, care să comunică în capitolul nostru (7, 11--17), afla lăţirea cea mai îndepărtată. Chiar botezătorul lăncezind în închisoare căpătă veste despre aceasta, şi fu acuma silit, a trimete la El solia cu întrebarea: „Tu eşti, cel ce are să vină, sau vom aştepta pre altul?” După răspunderea acestei întrebări şi îndestularea ucenicilor lui Ioan işi luă Domnul ocaşiune, a spune măreaţa sa mărturisire despre el, cum am auzit-o în lecţiunea de mai nainte. Mai tîrziu lăasă marele prietin a păcătoşilor să răsune chiămarea, către toate inimile lipsite de mângăiere: „Veniţi la mine toţi, carî sunteţi osteniţi şi însărcinaţi, şi eu vă voi da răpaus.” Că aceste cuvinte nu sunară înzădar, despre aceea dovedeşte mai bine iubirea mulţămitoare a păcătoasei pocăiută la picioarele lui Iisus în lecţiunea de astăzi.

Aici vedem noi: 1. Arătarea iubirii către Iisus. (v. 36--38.) 2. Urmărirele acestei dovadă. (v. 39--50.)

Întrebări: 1. Unde fu Iisus chiămat? 2. Cine mai veni acolo de tot pe neaşteptate? 3. Ce mână pre aceasta femeie la Iisus? 4. Ce eugeta deei Simon în inima să? 5. Ce îl istoriseşte deei Domnul lui? 6. Ce îl învătă El cu aceasta pildă? 7. Ce a părăsit Simon faţă de Domnul? 8. Cum l-a ruşinat aceea femeie? 9. Care-l respalata acestei iubire a femeii? 10. Care învăţătura serioasă a spus Domnul fariseilor? 11. Ce a spus Iisus despre credinţă? 12. Care învăţătura avu aceasta lecţiune pentru tine?

Duminecă în 30 Iunie.

26. IISUS, ÎNVĂŢĂTORUL CEL MARE.

(Repetire.)

Mateu 11, 25--30.

Cuvânt de aur: „Învăţaţi-vă dela mine, că sunt blând şi umil cu inimă.” Mateu 11, 29.

Iarăşi a trecut un pătrar de an. Treisprezece lecţiuni am privit noi, şi în fiecare lecţiune a păşit Mântuitorul naintea sufletului nostru. Căt de mare şi glorios noi s'a făcut El nouă! Dară oare mai ştim noi ceva din aceea, ce am privit laolaltă? Lecţiunile au fost așa regulate, că noi putem privi

şi auzi pre Iisus ca învăţătorul cel mare. Din acest punct de vedere voim noi mai odată să trecem scurt preste ele.

1. În lecţiunea: *Arătarea celui învîiat*, care era lecţiunea de paşti, era propriuzis Pavel învăţătorul nostru. El scris corintenilor despre întrebarea învierii şi a arătat la aceasta, că conţinutul evangheliei este: Christos pentru noi morit, îngropat şi învîiat, dară că învierea lui Christos nu mai puţin e documentată prin martorii oculari, ca şi moartea lui, deoarece El fu văzut în diferite timpuri de oameni diferiţi, odată chiar de 500 înşi. Şi Pavel l-a văzut şia simţit mila lui Dumnezeu în sine. Dară şi în aceasta lecţiune e Christos Învăţătorul cel mare, căci ca cel învîiat a vestit El cu diferite dovezi învăţătura cea măreaţă a învierii prin pilde vazătoare.

2. Apot învătă Iisus prin lecţiunea următoare: *Cum să fine Sabbatul*, că putem linişti foamea şi a face bine, că Sabbatul nu-i un jug apăsător pentru oamenii slabi, ci-i o binefacere alui Dumnezeu, de care ar trebui să se bucure toţi oamenii. Cu aceasta înse n'a vorbit Domnul Iisus cuvântul către aceia, carî eugetă, că Dumineca să pot face neguţătorile cele mai bune de profitat şi a umbla după petreciuri păcătoase. Dumineca să fie o zi a odihnei, a bucuriei spirituale şi alui Dumnezeu.

3. În lecţiunea: *Alegerea celor doisprezece* ne învătă Iisus, că El e un Domn a toată făptura, şi preste demoni şi că El după alegerea liberă chiamă pre oameni în serviciul său şi-l face destoinic pentru problema lor. Tot darul, tot talentul, tot temperamentul şi tot caracterul îl poate El folosi, numai dacă e omul gata, a se subordina domniei lui şi Duchului său. El altoieşte şi sfinţeşte toată destoinicia în om şi îl aşază în locul său, şi cine priveşte deei la Domnul şi stă pentru El, devine o mare binecuvântare pentru lume, cum erau mai mulţi ucenicii şi apostoli.

4. *Fericire adevărată* învață Domnul Iisus după lecțiunea următoare în predica cea măreată, care o ținu El pe un munte. Aici arată El lipsele cele mai mari ale oamenilor și îndestularea lor. Tot omul vrea să fie fericit, dară ce cei mai mulți înțeleg ca fericire, este nefericire timporală și vecinică. Iisus învață o fericire, care nu atârna de bogăție, onoare și putere, ce fiecare, și cel mai sărac și nesocotit om poate ajunge, și care și cei mai nepretuiți și mai ticăloși oameni o primesc mai iute.

5. Despre *Sărăcie și bogăție* a vorbit Iisus foarte lămurit. Nu este om atât de sărac, ca să nu poată intra în rai, și nu este așa bogat, că ar putea fi lipsit de rai. Deși zilele vieții săracului pios pot ajunge aproape unui iad și a bogatului nelegiuit ca un rai, dară ele sunt prea scurte, decât să se poată face o asemănare cu realitatea iadului sau a raiului. Numai cu moartea intră starea vecinicii. Acuma să schimbă soarta cea tristă a piosului sărec într-o stare a odihnei fericite și mărirea și bucuria nelegiuitului bogat în chin și muncă. Și dacă au aflat cererile săracului de multe ori urechi surde, dară acuma să tăgăduiește bogatului ori-ce cerere. Vecinicia aduce asemănare și respătire.

6. Iisus nu e numai învățătorul cel mare, ci și Domnul cel adevărat. Învățătura lui e și regula și ordin. Aceasta ne arată lecțiunea: *Porunca iubirii*. Iubire adevărată către vrăjmași și iubire tare frățească cere Domnul în împărăția cea nouă a Duchului și iubirii. El pune aceasta iubire în inimile noastre prin Duchul sfânt. Din noi stă, a primi Duchul și a-l lăsa să lucreze în noi. Urmarea este împlinirea voioasă a ordinului iubirii.

7. Dară cum stătea Iisus către lege? Lecțiunea: *Porunca cea vechiă și viața cea nouă* ne-a spus-o. El n'a venit, a desființa legea, și ca să o depună prin împlinirea ei. În înțelesul lui literal și supraficial era ea chiar și nedeajunsă. Nașterea lui Christos

serie legea într'un înțeles mult mai adânc în inimile credincioșilor și-l silește ca nu numai uciderea și adulterul să-l urască, ci și vorbele vătămătoare ale părăsi. Duchul lui Christos duce la împăcarea cu fratele, și când chiar s'ar arăta fața lui altcum ca ieri și alaltăieri.

8. Sărbarea Rusaliilor cauză lecțiunea despre: *Răvârsarea Duchului sfânt*. Aici era Luca, care ne-a învățat despre aceasta, cum și preste mulțimea cea cu'un cuget veni Duchul sfânt sub semnele de vânt și limbi de foc și cum cei umpluți de Duch puteau mări lucrurile cele mari ale lui Dumnezeu în diferite limbi. Și totuși oare nu vedem și în urma acestora pre învățătorul cel mare, nevezibil, care a împlinit făgăduința sa despre mângăitorul sosind și acuma învață pre ucenici, a înțelege secretul crucii?

9. În lecțiunea următoare: *A fi adevărat*, învață Iisus, și în umblarea zilnică numai adevărul a vorbi și a încunjura toată jurarea ușuratică, și Iacob, pășind într'asta, ne-a îndemnat, a ținea limba bine în frâu. Aceasta e în tot cazul foarte greu, dară foarte de lipsă și cu puțință aceluia, care să subordinează pre sine și limba sa lui Dumnezeu și și acest membru a corpului îl pune în frâu și serviciul lui Dumnezeu.

10. Despre *primirea și facerea cuvântului lui Dumnezeu* a fost lecțiunea următoare, în care dojenește Iisus de judecarea paiului, îndrumă a judeca pomul după fruct și apoi arată, cum lucrează omul, care aude cuvântul și-l face, și în fine cum o pățește acela, care să îndestulează numai cu ascultarea. Cine nu vrea a să pierde în zidirea fără temei, supraficială a ascultării, acela trebuie să sape adânc și să cugete și să întoarcă cuvântul în inima sa și să zidească temeinic prin fapte după cuvântul Domnului.

11. Și *mărturia lui Iisus despre Ioan* a fost o învățătură bună despre Mesia atât cât și despre personalitatea botezătorului. Sprijinit pe făgăduințele

profetice și împlinirea lor prin faptele minunilor lui dădu Domnul lui Ioan un răspuns convingător, după-cum și mărturisii El apoi despre Ioan ca despre un bărbat statornic și profet abzieător de sine, ba, ca naintemer-gătorul cel făgăduind alui Mesia. El e Ilie, care avea să vină, și atunci trebuie să fie Iisus și nu altul Mesia. Dară poporul nu credea.

12. Ce un învățător mare și glorios este Iisus, ne arată în fine și lec-țiunea: *Păcătoasa cea cu cântă*, în care vorbi El despre îndatorarea oamenilor înaintea lui Dumnezeu, despre datorința ospetalității, despre credință și iertare, despre iubire și cuget jertfitor, și arată, cum sunt și fariseii cei mari niște datorași, cum ei în cugetul lor falnic puteau trece preste pretensiunile cele mai de lipsă a ospetalității și totuși eugetau, a avea un drept a condamna pe păcătoși. Pocăința și credința în Iisus ajută și păcătosului celui mai rău la iertarea păcatelor și la pacea cu Dumnezeu.

Pentru Duminică În 7 Iulie.

27. Necredința înrăutățită.

Marc 3, 20—35.

Cuvânt de aur: Ioan 3, 19.

Aviz!

Frații noștri de pretolindenea sunt avizați prin aceste șire, că cu ajutorul bunului Dumnezeu va fi examinarea frașilor din scoala missională din Budapesta în Iunie 6-lea st. n. la care sunt frații invitați, cari numai pot și au cale la Budapesta, să-i cerceteze. Cu aceasta ocaziune au împlinit 6 înși cursul lor scolaric de 4 ani, între cari să află și 2 frași români: Radu Tașca și Crăciun Chevreșan. Alții frași tănări, cari ar avea dorința de a învăța, să pot înștiința. Dece Domnul bogata sa binecuvântare preste frații noștri și îi conducă după examinarea scolii teore-

tică în scoala practică a vieții, unde să fie mîntuitori, și conducători pe calea vecinicii și spre binecuvântare adunării Domnului, unde vor servi ca lucrători.

B.

ÎNTREBĂRI BIBLICE.

Cu aceasta ocaziune fiind că vedem, că numai puțini au luat parte la deslegarea întrebărilor biblice, vom a încheide acest lucru, deoarece mulți dintre ai noștri sunt ocupați cu lucrurile lor pămăntești și de va voi Domnul, atunci vom lua din nou acest lucru, când va fi mai mult timp liber.

Astădată au fost întrebările 1 la: IV Moisi 22, 38; 2 V Moisi 32, 15; 3 I Samuel 19, 17; 4 Isaia 8, 10; 5 Malachia 2, 2.

Au fost aflate de: P. Zimbran, I. Brînda, Lajos Eszter Körösbökény 1. 2. 3. 4. 5. Berbecar Maria 1. 2. 3. 5. Kalko Margit Körösbökény 2. 3. G. Cintean, P. Șielovan Kürtös 1. 3. 4. 5. Dim. Farcas Peleskefalva 1. 2. 3. 5. Cația Șerban Sikló. P. Betea Friedensau. Erdős Petra, Giulita Andea, Anuța Mocuța Kürtös 2, 3, 4, 5. Toma Balint Nyustya 1. 3. 4. 5.

PUBLICĂRI.

Foaie mare! Spre sfârșitul lumii -- cu 5 co-roane -- roane -- se dă mai ieftin (lesne). Prețul ei rămâne -- înse cine procurează de odată **10** și dela **10** foi în sus, **ori-câte** -- cu banii **gata** -- prin adresa: Georgiu Slăvu, f. dascăl, Acsfalva, (Aradmegye) -- capătă numai de cât cu una coroană (**1 cor.**) foaia, care descopere tainele mari -- adevărind, că Raiu este -- A ști fie-cine despre sfârșitul lumii și despre rătăcirea cu Sămbăta. Titlul foil: „**Mai este o lume**”. Prețul ei e mult mai mare ca 5 cor. ce se cor. Ea nu mai iese nief apare cu alte foi -- **Odat a ieșit pentru totdeauna**, numai în limba română este!

„**Sămbăta sau Duminica**” prețul 15 fil. să capătă la: Welker József Budapesta.

„**Cântările Sionului**” sunt sub tipar. Să pot procura înainte la Berbecar -- Körösbökény, și la tipografia noastră.

Redactor coresponsabil:

VASILIU BERBECAR.